DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ

N.° 16

1954
Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 16

Decembrie 1954

CUPRINSUL
****

EDITORIAL
Despre polemică de Dr. Faust Brădescu..... pag. 3

DESPRE DISIDENTA
Urmează-ti seful... de Pimen Ceacâru..... 5

PROBLEME POLITICE
Semnificatia unei vizite de Antipa Mihalache..... 7
Adunarea Natiunilor Europene Captive de Zygmunt Nagorski,jr.. 9
Assez d'esprit de conciliation! par Dr. Radu Buzdugan..... 12

PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE
Dépendance politique et... par Ing. R. A. C. 15
A fi Român e o rusine ? de Adrianna Negoescu..... 18

PROBLEME LEGIONARE
Dinamismul legionar de Serafim Bratocea..... 2o

TRIBUNA LIBERA
A.- Răspuns domnului Serban Giurgea..... 24
B.- Scrisoarea domnului Aldea Cerkez..... 3o

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa :

Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

EDITORIAL

DESPRE POLEMICĂ

A scrie este un act de credintă si'n momentul de fată o datorie. A scrie însă cinstit si fără răutate este mai mult decât un act de credintă sau o datorie. Este un act de probitate morală. Or, dacă această probitate morală nu toti cei ce-si pun creerul la contributie sunt capabili s'o simtă în ei ca o necesitate elementară, ar trebui să existe măcar ca un ideal, spre care să tindă toate eforturile lor de oameni si de mânuitori ai condeiului.

Dar vai !, problema discutiei asa cum o întrezărim noi, pare conceptia unei societăti de dincolo de viata reală. Să fim noi oare niste absurzi moralisti, niste întârziati, niste inadaptabili ?!.. N'o credem, deoarece si nouă ne place discutia, despicarea firului în patru, analiza, polemica. Ceiace ne diferentiază însă în mod radical de o întreagă pleiadă de "polemisti" din exil, e maniera în care întelegem să fie dusă această polemică. Nu-i vorba de stabilirea unor norme rigide, care ar înfrânge libertatea de gândire si de exprimare. E vorba, pur si simplu, de respectarea unui minimum de decentă si-a unui minimum de control al adevărului în problemele desbătute.Aceste două conditii ne par indispensabile pentruca jocul subtil si periculos al polemicei să nu devină o banală si grosolană masină de insulte.

In plus, constatăm cu durere că majoritatea publicatiilor exilului nostru, nu stiu nici măcar să-si aleagă "victimele" strălucitelor si artăgoaselor lor polemici. Se strică o groază de pagini pentru discutii sterile, pătimase, zgândăritoare de ură, împotriva vreunui biet compatriot (care la rândul său răspunde cu aceeasi vehementă) deschizându-se sau reînnoindu-se cazuri ce n'au nici în clin nici în mânecă cu nevoile exilului sau cu îndatoririle exilatilor. E o irosire de forte ce nu poate fi decât dăunătoare luptei Românilor liberi împotriva comunismului. Ce importantă poate avea - chiar scrisă în stilul cel mai strălucit - părerea domnului Cutare asupra persoanei sau prozei domnului Cutare ?!.. Ce valoare poate avea polemica cea mai inteligentă dacă aportul ei este nul în lupta dusă de Românii liberi sau dăunătoare coeziunei necesare dintre acestia ?!.. Sarja unei polemici trebuie să aibă un scop realizator. Dacă nu atinge sau cel putin nu urmăreste acest scop, e inutilă, absurdă, periculoasă. Sunt atâtea probleme pendinte si urgente, ce nu asteaptă decât condeiele capabile să le pună în miscare, să le dea sens de viată !

Cramponarea în polemica sterilă si josnică, dovedeste (chiar dacă nu e asa în realitate) carentă intelectuală, nepregătire ziaristică, ranchiunărie bolnăvicioasă si chiar, până la un punct, lipsă de subiect.

Foarte adesea, argumentarea "polemistilor" ce umplu rândurile exilului depăsind sarcasmul si întepătura inteligentă, se înteleneste în insultă si ură. Impresia este detestabilă. Nu mai vorbim de rezultate, care sunt de-adreptul dezastroase... Simti cum se întinde peste suflete o pânză grea de neîncredere si dezolare...

Ori cât ar sustine cei ce se complac în acest fel de polemică că argumentările lor tăioase dau viată si dinamism publicatiilor ce le permit,noi

suntem convinsi cã n'aduc decât desbinare si dezechilibru pentru ansamblul comunitãtii exilate si discredit moral pentru publicatia respectivã. Dialectica acestor polemisti poate impresiona naturile vulgare, violente sau ignorante. N'au însã nici o influentã asupra elitelor. Pe acestea, din contrã, le dezgustã.

Suntem convinsi, cã toate aceste polemici - asa zise politice - nu fac decât sã slãbeascã si mai mult coeziunea precarã, invizibilã, dar cât de cât realã, a exilatilor români. Si aceasta este un fapt extrem de trist.

Stim cã multi ziaristi de meserie, nu pot trãi fãrã acest drog lunar, dacã nu sãptãmânal. E o intoxicatie gravã, ce dã o notã particularã, originalã anumitora; dar care svârle în ridicol si'n pãcat pe multi din recentii si nepregãtitii nostri ziaristi din exil.

Polemica nu-i simplã mânuire de condei. Polemica e artã. Nu orice zugrav e pictor; nu orice pictor e artist. Cine nu posedã arta polemicei ca un dar natural, degeaba îsi stoarce creerii si-si lungeste noptile...Nici odatã nu va depãsi limita grosolãniei si-a imitatiei grosolane. Vesnic va fi un zugrav, iar nu un artist.

Polemica se duce pe muche de cutit. Trebuie sã fii acrobat înnãscut. Trebuie sã simti când poti spune un cuvânt, o glumã, o acuzatie, o înjurãturã sau un sarcasm.

Din cauza acestor lipsuri elementare, asistãm azi la un duel perpetuu încãrcat de invective, de rãutãti, de neadevãruri, duel ce agraveazã din ce în ce mai mult situatia Românilor în exil, mãreste prãpastia dintre frati si ne ridiculizeazã în fata lumii.

Dacã am avea curajul sã verificãm dela om la om influenta publicatiilor din exil asupra Românilor, am avea cu sigurantã surpriza de a constata cã cele mai cotate reviste si ziare sunt cele în care polemica a fost complect interzisã, în care seninãtatea scrisului îti dã o orã de liniste sufleteascã si de comuniere cu spiritul neamului. E lucru prea cunoscut cã o lucrare, oricât de bine scrisã, pierde din valoare când se încarcã pe alocuri de fraze "polemicoase". Simti parcã o pãrere de rãu, o durere, un desgust, pe care cu greu îl compenseazã frumusetea stilului sau numele autorului.

In concluzie, dupã noi, ar trebui ca sarja polemicã între exilati sau sã disparã complect, sau sã fie redusã la un minimum suportabil. Dacã nu din motive sentimentale sau de probitate moralã, cel putin din motivul binecuvântat al oportunitãtii politice si nationale.

Concentrarea tuturor energiilor si isbucnirile de pasiuni sã se facã asupra inamicului comun : comunismul.

Astfel, gustul de rãsboire ziaristicã al multora ar gãsi un câmp de activitate mai vast si mai adecvat decât în sânul limitatei si destul de amãrâtei noastre comunitãti românesti din exil.

Dr. Faust Brãdescu

DESPRE DISIDENTA

URMEAZA-TI SEFUL SI LA BINE SI LA GREU...

Brazilia, aceastã tarã de liniste si climã tropicalã, ne face sã gândim si sã judecãm lucrurile cu mult calm si impartialitate.

Imi pare rãu de camarazii mei care trãiesc în Europa si care se agitã cu desperare, creindu-si probleme inutile sau absurde,fie cu privire la sefia Miscãrii Legionare, fie cu privire la viitorul Guvern Românesc...care se va face la întoarcerea noastrã în Tarã.

Dac'as avea mijloacele materiale necesare, as organiza o excursie pentru toti acesti camarazi spre America de Sud si i-as face sã trãiascã câteva luni în Brazilia. Sunt convins cã dupã aceastã dezintoxicare psihicã ar judeca situatia mult mai obiectiv.

Ce vor acesti camarazi ?

Vor pur si simplu, un alt sef ! Nu stiu încã pe cine îl vor, dar stiu cã vor un nou sef !

Nu sunt deloc de acord cu felul lor de a judeca lucrurile.

Concord cã trãim într'un secol în care schimbãrile continue si cel mai adesea fãrã discernãmânt sunt la modã. Constat însã cu durere cã aceastã influentã a timpurilor si-a mediului a creat în Miscare o stare morbidã în care multi legionari uitã de vechea si sãnãtoasa educatie primitã în Legiune.

Sub orice aspect am privi situatia Miscãrii Legionare,Horia Sima este Comandantul legitim al Gãrzii de Fier, recunoscut de mai bine de 15 ani de întreaga Legiune, în frunte cu toti comandantii ei. Acesti comandanti l'au acceptat, s'au supus ordinelor lui, au colaborat deci cu el. Insã, din pãcate, au fãcut aceasta numai în timpuri bune. Atunci când Miscãreá Legionarã i se deschideau perspectivele unui viitor glorios sub auspiciile unei victorii politice. Horia Sima era pentru toti, fãrã exceptie, omul formidabil, omul providential, omul politic, seful, indicutabilul înlocuitor al Cãpitanului.

Când a început furtuna, greul, când caracterul de solidaritate al Miscãrii trebuia sã constitue elementul principal, multi dintre disidentii de astãzi fãceau exces de legionarism, aducând în balanta discutiilor greutatea incontestabilã a "Cãrticicãi Sefului de Cuib". Imi reamintesc la Buchenwald, când eram închisi în lagãrul de concentrare, acesti comandanti - în fata frontului sau în particular - cãutau sã convingã pe "mexicani" cu principiile înscrise în Cãrticica Sefului de Cuib: ...Urmeazã-ti seful si la bine si la greu...Dacã seful nu comunicã cu voi, asteptati...etc.

In momentul de fatã însã sistemul este complect inversat. Cãrticica Sefului de Cuib nu poate fi aplicatã lui Horia Sima !... Principiile înscrise în ea n'au curs pentru actualul sef al Miscãrii Legionare...

In mod natural se naste în mine o întrebare: Cine îl poate judeca sau cine-i poate judeca actiunile ? Dacă "mexicanii" de acum câtiva ani nu aveau dreptul să-l judece, dece oare acuma "nemultumitii" au dreptul să-l judece ? Sunt ei mai virtuosi decât cei din Buchenwald ?

Curios, nu ? Un fost mexican să apere pe Horia Sima ! Nu, domnilor, nu-l apăr pe Horia Sima ! Apăr un principiu de care DV. faceti caz, numai când vă convine. M'am săturat de a vedea cum noi Românii, ne distrugem sefii, sefii considerati apoi de toti ca adevărati conducători ai neamului. E poate o tară a neamului nostru, un blestem ce apasă greu pe viata poporului românesc. Ar fi fost însă de dorit ca măcar noi, legionarii, crescuti în spiritul Căpitanului, să scăpăm acestei tare si să ne diferentiem categoric de tristul trecut.

Când Căpitanul a scris legea ce formează titlul acestui articol, tinând seama de trecutul istoric al neamului nostru, a vrut ca tragedia să nu se mai repete. A vrut să pună stavilă acestei tendinte de destrămare ce urmăreste neamul românesc. A vrut să distrugă în fasă oportunismul, ambitia si lipsa de caracter ce caracterizează pe multi din cei ce vor asemenea schimbări de sefi.

Deci judecati si gânditi-vă bine la consecintele "încercării de dărâmare a actualului sef". Mâine s'ar putea întâmpla la fel si cu viitorul sef...Aceste lucruri din punct de vedere legionar.

Iar din punct de vedere practic, lucrurile se complică si mai mult. Intreb pe acesti nemultumiti : "Pe cine vreti să-l puneti sef ?"

Aveti un om care să nu facă greseli, să fie viteaz, să fie politic, să stie să conducă si la nevoie să stie să si moară ? Nu-l aveti Domnilor, căci dacă ar fi existat, îl cunosteam si noi cei din Brazilia. Aceste calităti nu le poate avea oricine. Horia Sima singur, le îndeplineste în cel mai înalt grad în acest moment istoric.

DECI EL ESTE SI RAMÂNE SEFUL MISCARII LEGIONARE.

Am scris aceste rânduri, adresându-mă camarazilor, cari au mai rămas în viată, cei care vor să lupte si să moară pentru Legiune si pentru Tară. Acestia nu pot fi condusi de un sef fără experientă, un sef care nu stie să moară în luptă. Cu atât mai putin de un sef care să fie schimbat din 3 în 3 luni, după bunul plac al vreunui "Comitet de Trei" sau a fiecărui nemultumit cu situatia lui personală în Legiune.

Horia Sima este Comandantul Legiunei si pleacă dela conducerea ei numai din două motive : sau moare în luptă, sau părăseste singur sefia. Altfel, nimeni nu-i poate contesta calitatea de Sef al Miscării Legionare, pe care si-a câpătat-o în sbuciumul luptelor si după principiul director al Miscării : selectia naturală.

Pimen Ceacâru

PROBLEME POLITICE

SEMNIFICATIA UNEI VIZITE

Nu-i mult de când telegraful si toate posturile de radio din lume au anuntat întregei omeniri că o echipă de sapte reprezentanti ai ex-guvernului laburist britanic, în frunte cu chiar seful lor exprim ministrul Attlee, s'au decis să facă o vizită guvernului Chinei comuniste si că în drum spre Peching domniile lor se vor opri pentru o vizită de trei zile si prin Moscova. O banală stire de presă ? Cu sigurantă, dacă n'ar fi fost vorba de un fost si poate viitor prim ministru britanic, dacă n'ar fi fost vorba de o vizită într'o tară comunistă, în clipa în care lupta anti-comunistă ia o întorsătură destul de dramatică.

Imediat ce sefii laburisti britanici au aterizat pe aerodromul din Moscova, au fost primiti după cum se cuvine de către reprezentantii oficialitătilor ruse si diplomatice engleze, iar unul din batalioanele de gardă ale Kremlinului, în frunte cu maresalul Bulganin, ministru al Apărării nationale, Krutschev, ministru al Industriei grele si vice sef al partidului comunist, au dat onorul si-au făcut urări de bun venit reprezentantilor laburisti englezi, conducându-i cu surle si fanfare până la sediul reprezentantei diplomatice engleze în Moscova.

In saloanele Ambasadei britanice erau asteptati de către dl. Malencov, dl. Molotov si maresal Vorosilov, seful partidului comunist sovietic, precum si alte persoane ale oficialitătilor politice si diplomatice sovietice. După schimbul de banalităti cordiale si urările de rigoare de bun venit, dl. Malencov a oferit un ceai rusesc (răspunsul sovietic al "cocktail"-ului englezesc) domnilor englezi de înaltă vază diplomatică. Coexistentă pacifică în plină desfătare !... Această primă zi s'a sfârsit într'o atmosferă cordială rămânând ca pentru a doua zi să se pregătească conversatiuni politice, care, după părerea demnitarilor britanici si rusi, interesează extrem de mult politica externă a acestor două mari state ale Europei atât de greu încercată în zilele pe care le trăim. Ne întrebăm din cauza cui atât de încercată ? Dar această chestiune n'a făcut parte din programul prestabilit...

Ce s'o fi discutat între sefii guvernului laburist pe de o parte si sefii Kremlinului pe de alta, nu se poate sti exact. Un comunicat transmis de către postul de radio Moscova afirmă că toate aceste conversatiuni s'au referit mai mult la interesele comerciale si de prietenie care interesează în aceasi măsură - după părerea domnului Attlee - atât Moscova cât si Londra. Stim numai un singur lucru cert, că la plecarea domnului Attlee a fost însotit până la aeroport cu aceleasi mari alaiuri oferite de către autoritătile sovietice.

După aceasta, domnul Attlee si-a continuat linistit drumul spre Peching, capitala Chinei comuniste continentale si-a guvernului Mao Tse Tung.

In Peching DSa domnul Attlee a fost primit cu aceleasi mari alaiuri oferite de astă dată de către autoritătile comuniste chineze. Noblesse oblige !... Aici, vizita domnnlui Attlee a fost cam mai lungă, aproape o lună de zile. Dar răbdarea chineză e nelimitată, o stie toată lumea...

Printre altele domnul Attlee a putut avea întrevederi mai lungi cu dl. Mao Tse Tung, seful partidului comunist chinez si cu dl. Shu En Lai, ministrul Relatiunilor Exterioare ale Chinei continentale. La fel ca si în Moscova, detaliile conversatiunilor sino-britanice nu se pot sti exact. Totusi, asa după cum a fost difuzat, reese că toate aceste conversatiuni s'au referit în mod special, la o cât mai mare strângere a legăturilor de prietanie si comerciale. Fapt ce nu-i o noutate, căci după cum stim - cu toată insistenta internationalã de a se pune capăt unei situatii ridicole - guvernele engleze n'au încetat niciodată de a mentine legături comerciale cu Pechingul.

Dealtfel, dl. Attlee, profitând de timpul prielnic al acestor vizite, si-a putut permite luxul să viziteze Shangai si Canton, unde s'ar fi interesat în de aproape de anumite bunuri ale fostilor proprietari englezi, părăsite în ultimul timp din cauza opresiunei partidului comunist. Si astfel domnul Attlee, încheind bilantul vizitelor de prietenie cu dusmanii întregei omeniri, pleacă satisfăcut spre Anglia, trecând si prin Hong Kong, unica posesiune engleză încă pe teritoriul chinez.

Odată ajuns pe teritoriul Angliei, în frumoasa lui metropolă asteptat fiind de o mare massă de jurnalisti si (trăsătură caracteristică a spiritului englez) de o parte din actualii membrii ai guvernului conservator, domnul Attlee este întrebat asupra impresiilor culese în Moscova si Peching. Flegmatic, DSa declară printre altele, că cu cât mai repede ne vom despărti de Formoza cu atât mai repede vom avea o pace sigură, prosperitate si bună prietenie cu lumea de dincolo de cortina de fier, cu lumea comunismului.

Nu ne putem îndoi că cuvintele cât si părerea intimă a domnului Attlee nu vor atârna greu în balanta cântarului mondial după cum nu putem crede că întinderea mrejii de prietenie a domnului Attlee va putea neutraliza părerile lui Mao Tse Tung dau ale lui Malencov pentru potolirea poftelor de întindere a comunismului international.

Dar să fie că chinezii se vor multumi numai cu Formoza ? si că pretentiile de expansiune teritorială ale lui Mao Tse Tung le va înghiti valurile oceanului Pacific care scaldă coastele arhipelagului Formoza ?

Cred că dl. Attlee nu era acasă când domnul Mao Tse Tung si-a trimis trupele de voluntari, înzestrate cu tancuri si armament sovietic, pentru ca să atace Coreia si nici nu-si reaminteste că tot fortele de voluntari chinezi au exterminat fortificatia din Dien Bien Phu si subjugat teritoriile Cambodge si Laos... Fortele lui Mao Tse Tung s'au speriat oare când au ocupat Tibetul ? Actualul Malencov, sau răposatul Stalin , s'au gândit vreodată să dea ordin de retragere a trupelor sovietice din Curile si Sakalin,desi stiau bine că acest pământ îi este străin Uniunii Sovietice? In Europa situatia nu-i oare egală si poate mult mai tristă în conse -

cinte ? Cum de poate cineva gândi la o prietenie cu asemenea oameni ce întrebuinteazã asemenea metode !?...

Să nu se uite că, în aceste zile de grea cumpănă, mai au de spus ceva si tările Europei Orientale, care n'au încetat de a gândi si a-si îndrepta privirile spre marile democratii ale lumii,din care face parte si Anglia si unde, printre cetătenii de onoare face parte si domnul Attlee, care mai târziu sau mai de vreme îsi poate ocupa postul de prim ministru ca om de mare răspundere. Or domnul Attlee, în loc de sustinerea tezelor în contra propagandei si propagării comunismului international, cât si a pactelor abjecte dela Ialta, Potsdam si Teheran, ar fi capabil să înglodeze în promiscuitatea bolsevică întreaga planetă - deci si Anglia - în dorinta de liniste si prietenie cu Moscova si Peching.

Aceasta pare să fie mentalitatea domnului Attlee si-a multora dintre englezi. Dar dacă un cetătean care face parte dintr'unul din statele de după cortina de fier ar fi întrebat ce crede despre dorinta de liniste a domnului Attlee, unicul răspuns pe care l'ar da ar fi următorul: doresc succesul domnului Attlee pentru a avea fericirea si eu de a-l vedea pe domnul Attlee în vreunul din câmpurile de muncă fortată de pe marginea vreunui canal din Rusia sau în cel mai fericit caz pentru dânsul la tăiatul vreunei păduri de pe întinsul ghetarilor siberieni.

Si în acest caz, domnul Attlee se va gândi la paharul de vin al prieteniei oferit de domnul Malencov sau de Mao Tse Tung în Moscova si Peching. Ii va servi drept răsplată pentru misiunea cu care a fost înzestrat de Dumnezeu ca membru responsabil al unei mari natiuni, de a sustine în aceeasi măsură drepturile atât ale celor mari cât si ale celor mici. Atât a celor liberi cât, mai ales, a celor oropsiti se soartă sub tirania rosie.

Numai atunci va întelege, poate, că toti au acelas drept la viată, la libertate si la justitie.

Va fi însă prea târziu !...

Antipa Mihalache

ADUNAREA NATIUNILOR EUROPENE CAPTIVE

****

La 3 Decemvrie 1954 Adunarea Natiunilor Europene Captive a tinut o sedintă specială. Cauza acestei sedinte a fost asa numita Conferintă asupra Securitătii Europene dela Moscova, conferintă la care au participat numai guvernele de păpusi din tările robite de Soviete.

Conferinta dela Moscova nu a fost altceva decât o nouă încercare a Sovietelor de a amâna ratificarea acordurilor dela Londra si Paris. Guvernul sovietic năzăjduia că, oferind o altă platformă de negociere si apărând mai împăciuitor decât de obicei; va putea rousi să atragă restul lumii într'o cursă mortală pregătită cu multă grijă. Cursa ar fi constat într'o avalansă de propagandă, care ar fi amânat, ba poate chiar ar fi ucis, toate planurile de

reînarmare ale Germaniei, si de crearea unei baze solide pentru o Europă unită si puternică. Insă chiar dela început ideia Sovietelor a fost condamnată pierii. In acesti ani de după război prea multă apă a curs pe gârlă, pentruca popoarele să mai poată fi înduplecate să se încreadă în bunele intentiuni ale conducătorilor Sovietici. Dealtcum, Kremlinul a fost nevoit să se multumească,cu acelas minuscul grup de oameni, care devotat cauzei comunismului s si supus orbeste Moscovei, urma să garanteze succesul acestei noi aventuri.

Adunarea Natiunilor Europene Captive a fost pusă din nou în fata unei importante probleme. Ea trebuia să declare fătis,hotărât si fără echivoc că acea Conferintă dela Moscova nu reprezintă nici pe departe vointa popoarelor, în numele cărora ea pretindea că vorbeste. Această declaratie era necesară întrucât lumea din afară, neinformată sau gresit informată, putea să creadă că primministrii si alti demnitari ai guvernelor rosii, ar reprezenta pe bărbatii si pe femeile tărilor, care după sustinerea lor, i-au trimis acolo.

Singura cale de a lămuri adevărata stare de lucruri era aceia ca exilatii din tările captive să-si ridice glasurile lor si să sublinieze faptul că popoarele lor nu au putinta nici de a vorbi si nici de a-si exprima părerile lor în mod liber.

Adunarea nu a avut nici decum o sarcină prea usoară. Adunarea, întocmai ca oricare alt grup de exilati, numai cu mare greutate, îsi poate face auzit glasul ei, într'o lume în care tema coexistentei pasnice a intrat deja în arena politică si în care lume orice individ doar ridicând din umeri poate să-ti înlăture toate argumentele. Oare pe cine reprezintă ei înainte de toate ? Cum ne putem noi convinge dacă ei vorbesc în numele altcuiva sau în numele lor propriu ?

Comitetul General al Adunării deplin constient de toate acestea a făcut singurul lucru ce îl putea face; convocând o sedintă specială în care exilatii au făcut cunoscute părerile lor si au arătat si subliniat si opiniile compatriotilor lor siliti să tacă. Concluziile la care a ajuns Adunarea în urma acestei sedinte au fost cuprinse într'o resolutie si într'o telegramă trimisă Presedintelui Eisenhewer si Primilor Ministri Churchill si Mendès-France.

Resolutia constitue totodată si un protest îndreptat împotriva a tot ceiace a fost spus sau hotărât la Conferinta dela Moscova, în numele sau pentru popoarele captive. Această resolutie afirmă în cel mai categoric mod că...." Guvernele de păpusi au fost adunate la Moscova pentru a primi un asa numit tratat sau acord,care nu este altceva decât un plan dinainte fabricat de către Sovi- ete". Vorbind despre alcătuirea unei organizatii de apărare comună a tărilor din blocul sovietic, Adunarea spunea...." Ei nu fac altceva decât dau acum la ivealâ pregătirile de război, pe care le luaseră cu mult mai înainte".

Dar protestul a mers chiar si mai departe. Cei ce se aflau la Conferinta dela Moscova au făcut diferite declaratii în numele Românilor, Polonezilor, Cehoslovacilor, si ale altora. " Noi - spune resolutia - protestăm solemn si categoric împotriva declaratiilor făcute si a angajamentelor luate de către delegatii guver-

nelor de păpusi aservite Moscovei, în numele popoarelor noastre si declarăm că toate acele angajamente sunt nule, neavenite si de nul efect".

Aceasta a fost numai o parte a sarcinei Adunării. In timp ce exilatii arătau în mod clar că comunistii nu pot si nu au dreptul să vorbească pentru popoarele captive, ei dădeau asigurări natiunilor occidentale că ele nu vor găsi aliati mai leali si mai hotărâti în afară de popoarele care trăesc astăzi sub tirania sovietică". " Asigurăm lumea liberă - spune în continuare rezolutia - că popoarele noastre au ferma si nesdruncinata hotărâre să-si devoteze toate puterile lor cauzei supreme a eliberării tărilor noastre de sub dominatia sovietică si să recâstige reintegrarea lor neîntârziată în lumea liberă, de care lume, împotriva vointei lor, Sovietele le-au rupt cu forta".

Telegrama trimisă la Casa Albă si Primilor Ministri Winston Churchill si Mendès-France tratâ aceasi temă. " Siliti să trăim în exil, din cauză că tările noastre sunt robite de comunisti, noi primim zilnic nenumărate probe care dovedesc că fratii nostri din robie sunt cei mai credinciosi aliati ai Statelor Unite si ai lumii libere" - spunea telegrama. "Compatriotii nostri robiti nu iau parte la nici un fel de pact sau acord îndreptat împotriva securitătii lumii libere; - continua acea telegramă -; si ei continuă să trăiască cu nădejdea că sub conducerea plină de vigoare a Americei, eliberarea, care este o conditie indispensabilă pentru o pace durabilă, nu va întârzia să vie".

In felul acesta Adunarea a înregistrat faptul prea bine cunoscut : lipsa de reprezentare legitimă a Popoarelor Captive si sforțările făcute de Soviete pentru falsificarea simțămintelor si vointa acestor popoare robite.

Zygmunt Nagorski, jr.

Presedinte al Biroului de Presă
al Adunării Natiunilor Europene
Captive

ASSEMBLY OF CAPTIVE EUROPEAN NATIONS
PRESS BUREAU
President : Mr. Zygmunt Nagorski, jr.
29 West 57-th Street
New York , N-Y
U.S.A.

ASSEZ D'ESPRIT DE CONCILIATION !

Depuis la fin de la deuxième guerre mondiale, la diplomatie anglo-saxonne a fait preuve d'un esprit de conciliation, qu'on pourrait qualifier de remarquable si les conséquences n'en étaient aussi désastreuses. Si cette après-guerre avait gardé les caractéristiques de justice et de magnanimité qui font partie intrinsèque d'une guerre menée au nom de la liberté, nous serions les premiers à y applaudir. Mais cet esprit de conciliation est un non-sens et il en est même devenu fautif. Surtout lorsqu'il s'agit des Américains qui, en ce moment, sont considérés par l'humanité entière comme les leaders du monde libre.

Cet esprit de conciliation n'est pas étonnant en ce qui concerne les Anglais. Il l'est davantage lorsqu'il s'agit des Américains. De la part des premiers, il est l'espression de leur diplomatie empirique et opportuniste, malléable et indifférente aux problèmes qui ne touchent pas directement les intérêts du Common Wealth. Pour les Américains, cependant, il semble dénoter un désordre de mentalité, une instabilité spirituelle et effective, un décalabe inquiétant entre les sentiments de la nationm les déclarations officielles du Gouvernement et ses actions visibles. Ce qui est beaucoup plus grave que dans le cas des Anglais, qui possèdent une tradition diplomatique et une expérience incontestable des choses politiques.

De plus, comme le champ de gravitation tend toujours plus vers Washington que vers Londres, nous sommes obligés d'examiner de près les attitudes américaines et de les juger à la lumière de leur politique entrre l'URSS. Or, de ce côté, justement, l'attitude américaine a été déconcertante et l'inquiétude qui a étreint, dès la fin de la guerre, l'atmosphère des cercles de réfugiés, n'a fait que s'accroître pour aboutir à une véritable angoisse.

Il n'est pas difficile de suivre le processus mental de ces millions de réfugiés vivant à l'étranger. Tous leurs espoirs, toutes leurs pensées, sont tournés vers leurs nations respectives. Comme tous les peuples du monde libre, ils aspirent à la liberté et croient à la justice. Confiants dans les promesses solennelles du monde libre , et spécialement des Etats-Unis, ils attendent avec impatience le grand jour de leur juste émancipation. Cependant, il y a déjà dix ans qu'ils attendent et le monde libre semble les avoir oubliés...

Si, pendant de longues années, ils ont nourri leur espoir des déclarations à leur égard d'un Truman ou d'un Eisenhower, sans parler des innombrables représentants de moindre projection de la pensée américaine - , depuis quelque temps, ils se sentent vivre un véritable cauchemar. Verbalement, l'opinion et les autorités américaines les incitent à la résistance farouche contre l'envahisseur, leur rappellent les sentiments de solidarité qui les animent, leur relisent la Charte de l'Atlantique et la Doctrine Truman. En fait, cependant, la politique américaine ne prend aucune mesure susceptible de montrer sa volonté de remplir ses engagements.

Bien au contraire. L'évolution de la conception officielle américaine s'est accomplie dans le sens le plus dangereux pour les nations d'au-delà du Rideau de Fer. C'est le problème de la "COEXISTENCE PACIFIQUE" des deux mondes : libéral et communiste. Ce qui condamne- sans droit d'appel - à la mort, tous ceux qui se trouvent entre les mains des Russes.

Et, pour montrer leur sincérité à l'égard des bolcheviques, les méricains font un abus insensé de la conciliation. Ce dont les autres n'ont pas tardé à profiter. Par la faiblesse des uns et l'audace des autres, le monde se trouve aujourd'hui en complet désarroi. Les promesses d'antan d'Eisenhower - avant son élection - se sont évanouies comme fumée !.. A l'article de la Doctrine Truman , qui prévoit l'intervention instantanée chaque fois qu'un territoire libre est envahi par les Bolcheviques, on trouve toujours un échappatoire pour ne pas appliquer la Doctrine.. Devant les injustives de Yalta, il suffit d'un veto russe pour que les Américains passent tranquillement à un autre sujet...

Conciliations, conciliations, conciliations...

Il y a tant de contradictions dans les manifestations des Américains, qu'on reste confondu par leur passivité et leur adaptation au monde bolchevique. On dirait qu'ils ne savent pas au juste ce qu'ils veulent, et qu'ils s'adaptent au fur et à mesure des circonstances. Ce qui n'est pas sans danger. Leur prestige dans le monde s'en ressent d'ailleurs. Cet esprit de conciliation perpétuel éveille une sourde protestation chez ceux qui souffrent dans leur chair et dans leur conscience. ET ON NE PEUT PAS LES NEGLIGER A L'INFINI ... Car, si, aujourd'hui, cet appel est un sourd grondement, demain il peut devenir une tempête, et un nouveau problème surgira devant les Etats-Unis. Comment les apaiser, si aujourd'hui on ne voit pas de solution ?...

Ils savent que chaque conciliation envers l'URSS se fait avec la souffrance des leurs, ou de ceux qui tomberont encore sous l'emprise bolchevique. Déjà, l'esprit de conciliation des Américains, l'esprit d'opportunisme des Anglais, ont permis aux Soviétiques de s'étendre au-del=à de ce qu'ils escomptaient eux-mêmes, de s'organiser, de détruire la force de résistance des peuples envahis, de créer les pires confusions politiques, de fortifier les partis communistes dans les pays libres, d'instaurer la terreur chez les captifs, d'annihiler les sentiments de justice, de corrompre la jeunesse, de bafouer la liberté.

Si les Anglo- méricains peuvent encore patienter , parce qu'ils sont loin du foyer dangereux, s'ils peuvent encore croire aux feintes bolcheviques, parce qu'ils n'ont aucun contact direct avec ce monde de terreur, il n'en est pas de même pour les peuples tyrannisés, pour les réfugiés..

Assez d'esprit de conciliation !

Tel est le cri qui jaillit de l'âme des exilés. Il faut en finir avec les tergiversations, dans le fallacieux espoir que les choses vont s'arranger d'elles-mêmes. Le moment est venu de dire "assez" aux bolcheviques. Tout retard risque de devenir fatal pour les nations occupées. La responsabilité en retombera sur les Anglo-Américains.

Et ce qui plus est: Si l'on attend encore quelques années, la force russe sera telle que personne ne pourra plus s'y opposer et l'humanité toute entière s'effondrera sous la violence de ses coups.

Le moment crucial est arrivé.. Pour sauver l'humanité, il faut détruire le foyer de corruption. La conciliation, l'entente, les tergiversations, sont vaines avec les Russes et sont incompatibles avec leur mentalité. Ils en tirent les profits possibles, et font fi du reste. Le peuple américain doit se pénétrer de cette vérité. Sinon, il est en danger - lui aussi - de se voir acculé un jour à des sacrifices immenses et.. peut-être inutiles.

Déjà quelques esprits clairvoyants prêchent aux Etats-Unis un changement d'attitude envers le colosse rouge. Ainsi, Gordon Dean estime que "l'occasion est arrivée de se montrer clairs et incisifs dans nos relations avec les Soviétiques". Il préconise ensuite que l'on doit briser l'agression avant qu'elle ait pu s'étendre, et que la bombe atomique doit faire partie des armes à employer. De même. Meaney, Président de la Fédération méricaine du Travail, à l'occasion d'un Congrès, a déclaré que la politique de coexistence pacifique , qui enchante les milieux politiques, est un énorme handicap pour le monde libre, et le mène vers la capitulation devant l'impérialisme soviétique.

On pourrait multiplier les exemples. Mais là n'est pas l'essentiel. Le monde américain commence à comprendre. C'est un simple début, mais il est prometteur. Espérons que, bientôt, l'opinion publique, aussi bien que les autorités gouvernementales, de ce rempart du monde libre, comprendront que la conciliation entre notre monde et celui des soviétiques n'est pas possible et qu'elle ne le sera jamais.

Ce n'est qu'alors que nous pourrons dire avec espoir que la libération des nations opprimées est proche.

Dr. Radu Buzdugan

PROBLEMES DE L'ACTUALITE ROUMAINE

DEPENDANCE POLITIQUE ET CULTURELLE ENVERS 1' URSS.

(suite du nº 15)

Après le coup de force du 7 Nov. 1947, les mesures prises par le nouveau gouvernement pro-soviétique, ont eu comme seul but d'introduire en Roumanie toutes les formules d'organisation communistes existantes en U.R.S.S.

Aujourd'hui, on peut affirmer que la R.P.R. est, des Etats satellites, celui dont l'administration est la plus semblable à celle des Républiques de l'U.R.S.S. Pour garantir l'application exacte de ces nouveaux principes, chaque Ministère en R.P.R. a un ou plusieurs Conseillers soviétiques qui prennent une part active aux travaux courants du Ministère. On voir fréquemment les apostilles et les courtes résolutions écrites en russe sur des documents émanant de diverses usines ou Institutions roumaines.

Ces Conseillers soviétiques prennent toujours part aux grandes conférences qui ont lieu dans les différents ministères, et prennent d'habitude la parole tout de suite après le Ministre, en exprimant leurs conclusions sur les questions discutées. A la fin des conférences, c'est d'habitude un expert soviétique qui présente ou souligne les nouvelles directives qui, de ce fait, deviennent des ordres formels.

Nous pouvons donner comme exemple l'intervention du Conseiller soviétique à la Conférence des directeurs d'entreprises, tenue en 1951 au Ministère de l'Industrie de Bucarest à l'occasion du rapport fait par le Ministère sur les résultats obtenus au cours du premier semestre de 1951. Après lecture du rapport, suivie d'une vigoureuse critique à l'égard de la grande majorité des entreprises en cause, faite par le Directeur technique du Ministère, et, partiellement complétée par l'un des Ministres-Adjoints, le Conseiller soviétique a pris la parole, en soulignant le fait que les Directeurs - ouvriers ont fait preuve, à maintes reprises, d'un sérieux manque de compréhension pour les problèmes économiques. Il a précisé que la réalisation quantitative pure et simple du plan de production ne pouvait être un vrai succès que si les autres plans à caractère économique étaient éxécutés aussi: réduction du fonds de roulement, du prix de coût, du prix de revient, réalisation des bénéfices et amortissements planifiés, etc.. En conclusion, le Conseiller soviétique a attiré l'attention d'une manière énergique sur l'importance de ces problèmes, il a précisé qu'il n'est plus admissible d'enfreindre ces lois économiques et que tout Directeur qui, jusqu'à la fin de l'année, n'aurait pas pris les mesures nécessaires, serait remplacé par d'autres éléments mieux préparés au point de vue économique.

Lorsque certains problèmes importants ne peuvent pas être

résolus par les Conseillers soviétiques de Bucarest, les dossiers sont envoyés à Moscou où chaque Ministère a déjà une section roumaine.

Il n'y a pas seulement les problèmes importants qui attendent leur solution de Moscou : nationalisation des industries et des immeubles, réorganisation des Ministères, stabilisation monétaire, résultats définitifs du plan annuel, etc.., mais même des questions secondaires, comme la participation d'une équipe sportive dans un pays étranger, ne peuvent pas être tranchées sans l'avis de Moscou.

D'autre part, la vie intellectuelle du pays est submergée par l'afflux de livres, de films, de pièces de théâtre soviétiques, et il n'y a aucun auteur roumain qui ne soit obligé de s'inspirer de modèles soviétiques. La censure du livre est telle que la vente ou l'achat d'un simple Larousse est prohibée. En revanche, il n'est pas rare qu'un nouveau livre technique roumain soit complété, sur l'ordre de la censure, par des citations d'oeuvres soviétiques, même si elles n'ont aucun rapport avec le sujet traité dans l'ouvrage roumain.

Il est facile de prévoir que, bientôt, personne ne pourra plus occuper un poste d'une certaine importance, sans connaître suffisamment la langue russe. Aujourd'hui déjà, il n'est plus possible de devenir maître d'école ou professeur universitaire sans avoir ces connaissances de russe. Tout dernièrement, il y a eu une recrudescence de propagande en faveur des cours de langue russe organisés dans toutes les écoles, les ministères et les institutions d'Etat. Ceux qui ont le courage de refuser de participer à de pareils cours collectifs deviennent bientôt les victimes de toutes sortes de persécutions et risquent d'être destitués à la première occasion.

Du point de vue national, cette continuelle immixtion de la prétendue culture soviétique est d'autant plus grave que tous les nouveaux manuels scolaires ont été radicalement "purifiés" de toutes les traditions roumaines d'origine latine, pour faire place à un amalgame de notions slavo-bolcheviques, qui n'ont rien à voir avec la nation roumaine. Chaque nouveau manuel porte en première page le portrait de Staline et l'on ne glorifie que ce qui est de provenance soviétique.

Il est fatal que, dans ces conditions, la nouvelle génération soit privée de toute conscience nationale , et il est évident que le but final de ces nombreuses réformes, qui embrassent tous les champs d'activité de la nation, soit de préparer le terrain pour une annexion pure et simple de la Roumanie à l'U.R.S.S.

Suppression des droits de l'homme et des libertés individuelles

En dépit des garanties constitutionnelles, si souvent clamées par la propagande gouvernementale, la plupart des citoyens de la R.P.R. n'ont aucune certitude aujourd'hui de voir respecter leurs droits, si clairement exprimés dans la Déclaration Universelle des Droits de l'Homme.

En R.P.R., on assiste à des déportations en masse de populations indésirables des régions-frontières qui, après avoir été transportées dans des wagons de marchandises, ont été débarquées en plein champ dans le "Baragan" (steppes près de Braila), pour y former de misérables hameaux, devenus de véritables camps d'extermination.

Les arrestations arbitraires sont à l'ordre du jour. Parmi d'innombrables exemples, nous citerons le cas de cinq Généraux portant le même nom, qui ont été retenus plusieurs mois, jusqu'à la parfaite identification du personnage recherché ; ou encore, le cas de l'arrestation en masse de toute la clientèle d'un médecin, afin d'identifier une personne qui avait vendu des médicaments étrangers.

Faire une simple observation au sujet des mesures vexatoires prises par le Gouvernement, ou commenter un abus quelconque commis par les Soviets, peut facilement coûter six mois d'emprisonnement.

Dans le domaine professionnel, le fait d'avoir eu le courage d'affirmer, dans un rapport, que certaines pièces et matériaux de provenance soviétique, de fort mauvaise qualité, avaient provoqué une série d'accidents, a eu, comme suite immédiate, l'arrestation de toute la direction de l'entreprise intéressée, ainsi que celle des délégués et des inspecteurs du Ministère qui avaient signé le rapport.

Nous connaissons plusieurs cas de médecins qui ont été destitués et arrêtés pour avoir soutenu que certains accidents mortels survenus dans leurs hôpitaux, étaient dûs à la mauvaise qualité des médicaments soviétiques fournis par le Gouvernement.

Personne en R.P.R. n'est sûr de sa situation professionnelle, ni de sa demeure, ni même de la possibilité de sauvegarder sa vie de famille. Tout le monde est passible d'être transféré dans les 48 heures de son Poste à un autre, qui peut être au fond d'une province. En conséquence, il peut être obligé,du jour au lendemain, à abandonner son foyer et de sacrifier sa vie de famille, en se séparant de sa femme qui ne peut pas quitter le poste qu'elle est obligée d'occuper pour compléter le salaire insuffisant du mari.

Il est inutile de parler de droit ou de protection légale quelconque pour ceux qui ne sont pas admis dans le "champ de travail", à cause de leur origine sociale condamnée par le régime. Ces parias ont été pour la plupart relégués dans de petites villes de province, et n'ont aucun droit à la carte d'alimentation, d'habillement et de combustible, n'ont pas même la certitude de pouvoir garder le misérable réduit qui leur a été assigné comme habitation.

Le simple fait d'avoir reçu un paquet, une lettre, etc.. de l'étranger est un méfait condamnable et, dans de nombreux cas, les parents proches ou éloignés de personnes qui ont quitté le pays clandestinement, ont été arrêtés, leur fortune saisie, et on les a envoyés travailler dans les sinistres chantiers du Canal Danube-Mer Noire.

Toutes ces formes d'oppression sont appliquées avec le concours de la milice, dont le comportement est tellement brutal et inhumain, que la simple apparition d'un milicien en uniforme dans

une maison ou dans un bureau provoque une véritable panique.

Les nombreux actes de terreur commis par cette milice dans les différents milieux de la population ont eu comme conséquence une recrudescence d'assassinats de miliciens, ces derniers temps, aussi bien à la campagne que dans les quartiers les plus fréquentés de Bucarest.

En conclusion, nous pouvons dire que la situation actuelle en R.P.R. a tendance à empirer, car la vie économique du pays doit faire face aux nouveaux efforts demandés par le réarmement imposé par l'U.R.S.S.

D'après certaines informations, il y avait, à la fin de l'année 1951, près de 700-800.000 hommes sous les drapeaux, dont environ 120.000 miliciens, 150.000 jeunes gens dans les unités militarisées de travail, approximativement 360.000 hommes formant les contingents normaux 1950-1951, et un nombreux contingent supplémentaire formé d'une partie des classes 1945-1950, qui avaient été refusés auparavant, étant donné leur origine sociale bourgeoise ou "chiabur" (paysan riche).

Tout bon Roumain qui a pu se rendre compte des préparatifs actuels de guerre, qui a réalisé que le but caché des réformes introduites dans l'administration du pays est de conduite directement à une annexion par l'U.R.S.S., espère que son pays sera délivré par l'intervention décisive du monde occidental, évitant ainsi la destruction complète d'une nation européenne de près de 20 millions d'âmes.

Toute l'intellectualité roumaine de formation occidentale sait que la libération du pays ne pourra être réalisée que par l'écrasement total de l'impérialisme soviétique. Ce grand événement historique ne pourra probablement avoir lieu sans de gros sacrifices de la part du monde occidental. Il faut espérer que ces sacrifices seront faits à temps pour sauver toutes les nations, qui souffrent aujourd'hui de la tyranie soviétique, d'une russification complète, de la disparition de leur personnalité nationale, de leur culture et des traditions qui les rattachent à l'Europe, et non pas au totalitarisme asiatique.

Ing. R. A. C.

A FI ROMÂN E O RUSINE ?

****

Se fac aproape 2000 de ani de când unul din cei mai iubiți apostoli ai lui Cristi s'a lepădat de El, nu odată, ci de trei ori!

Era de înțeles ! Spusele Domnului trebuiau să se adeverească. Simbolul lepădării era în acele timpuri de esență dumnezeească. In forța spirituală a lui Petru nu intra încă uitarea Eului lui în favoarea credinței. Deaceea și perspectiva pedepsei crucișe care îl aștepta era înfricoșetoare.

Dar noi, Românii, dece ne lepădăm cu atâta usurință de numele de Român ?! Negăm în dreapta și stânga nationalitatea noastră ca și cum, aparținând acestei Țări, ROMÂNIA, e o desonoare, e o povară care ne împiedecă să înaintăm în aspirațiile noastre ! Sau e frica de o eventuală consecință ? Sau e oboseala de a da mereu explicații, atunci când sunt cerute, asupra tristelor pățanii prin care a trecut istoria noastră în ultimul timp ?

Nu trebuie să continuăm așa. Să avem curaj ! Să lăudăm România și s'o apărăm - ideologic, pentru moment - în toate ocaziile ce se ivesc. Nu pătimaș, dar logic și cu suflet de români.

E spinos drumul, plin de desiluzii, dar resultatul nu poate decât să fie profitabil națiunei noastre și nouă înșine. Vom întâlni în calea noastră, prieteni ai României, indiferenți și dușmani. Vom întâlni fanatici politici, unii de bună credință, convinși de o anumită doctrină, vom întâlni alții plătiți pentru a crea confuzii. Să nu ne temem că suntem Români ! Să le răspundem, oglindind adevărul, nu de dragul discuțiilor în contradictoriu, ci făcându-ne un ideal din aceasta în viața noastră de refugiați. Să facem cunoscută România așa cum e, cu toate injustițiile suferite, cu toate nenorocirile pe care le îndură, dar și cu toate atributele ei pozitive.

Câteodată, vom întâlni în drumul nostru - din fericire - și admiratori ai țării noastre, fie persoane care, pentru un motiv sau altul au avut relații cu România, fie bine și corect instruite, cunoscătoare de adevăratele realități. Acestea nu se obosesc în a atribui superlative atât poporului român cât și frumuseților țării, spiritului nostru ospitalier, modului de viață, de pitorescul și culoarea specifică a vieții românești.

Nici în acest caz nu trebuie socotită misiunea noastră ca încheiată. Dimpotrivă !

Reîmprospătând amintirea interlocutorului nostru, venind cu noi impresii și explicații, facem din el un fel de "propagandist" al cauzei noastre.

Dacă fiecare dintre noi Românii, oriunde ne-am găsi, ne-am da osteneala de a vorbi un pic numai de România și România, am putea spera că'ntr'o zi vom mișca pe "cei mari" în favoarea noastră, pentrucă - trebuie să recunoaștem - România e uitată de toți. Nu se pomenește numele ei aproape nici în treacăt, pe când celelalte țări dinapoia Cortinei de fier, isbutesc să se mențină în actualitate și în vederea marilor puteri.

Avem tot ce ne trebuie ca să ne mândrim. Pământ frumos și bogat (invidiat de atâția), istorie sbuciumată pe care am scris-o cu vitejii și sacrificii, de nu ne-a putut clinti nimic din locul nostru. Ne-am păstrat intacți la răscrucea tuturor năvălirilor barbare, ne-am păstrat structura daco-latină în mijlocul slavilor. Avem una din cele mai frumoase limbi din lume și mai presus de toate o origină aristocratică. Avem tot ce-ar dori să aibă multime de popoare.

Dece să ne fie rușine că suntem Români ?!...

Adriana Negoescu

PROBLEME LEGIONARE

DINAMISMUL LEGIONAR

Politica, să nu se uite, e joc de forte. O continuă miscare de balantă. Fie că-i vorba de luptă între generatii, între personalităti politice; între partide cu sau fără pretentii sau între ideologii, toate aceste ciocniri sunt înclestări de forte. Ca în orice luptă, fiecare încearcă să iasă învingător. Victoria apare deci ca o rezultantă a unui dinamism. Dar acest fapt nu înseamnă că fortele în conflict au în mod intrinsec si un caracter dinamic. Cu greu s'ar putea defini dinamismul unei generatii vechi, îmbătrânite, în descompunere, chiar când luptă din răsputeri să-si păstreze privilegiile !...Dinamismul, în sensul cuprins de ideologia legionară, e cu totul altceva decât această frământare pentru a răsturna un adversar, pentru a capta un număr de voturi, pentru a ajunge la un echilibru si o stabilizare a situatiei.

Dinamismul ca element de actiune, este un factor determinant în calificarea si clasificarea organizatiilor politice. De el depinde viata, starea socială si viitorul unei natiuni. Or acest factor a fost complect neglijat de partidele democratice, nu numai în viata publică românească dar în toate tările în care s'au desvoltat, fapt pentru care astăzi se găsesc într'o veritabilă situatie de inferioritate organică. Vina revine întregei lor ideologii politice. Mentalitatea stabilită în decursul atâtor decade de stăpânire absolută a masselor populare, astăzi se răsbună. Tendinta spre echilibru si stagnare le împiedecă de a lupta cu succes împotriva dinamismului revolutionar comunist si le pune în continuu conflict cu cerintele timpului si-a evolutiei sociale.

Politica adevărată nu trebuie să se sprijine pe interese particulare - individuale sau de partid - deoarece interesele particulare sunt statice. Particularii aspiră la o stabilizare a situatiei politice care să le garanteze stabilizarea situatiei personale si a progeniturei. De aceea, partidele politice istorice au avut o natură statică, de echilibru. Si tot de aceea, nepotismul a înflorit în sânul lor. Era stabilizarea la "putere" a clanului, a familiei.

Ceeace au ignorat în totdeauna partidele istorice a fost faptul că în politică cine caută pur si simplu echilibrul, aspiră inconstient la linistea premergătoare adormirei. Imobilitatea e semn de îmbătrânire. Dorinta de echilibru, semn de oboseală. Atingerea lui, putrefactie, moarte... Au crezut prea mult - si cred încă - în elanul vital al unor principii ce nu mai corespund semnificatiei si importantei initiale. N'au stiut să evolueze nici în spirit, nici în fapte. S'au cramponat mereu unei mentalităti desuete. Si în momentul de fată răul este mai profund ca niciodată. Lipsa unei conceptii dinamice la baza unei ideologii de importanta democratiei, pune pe apărătorii ei într'o indiscutabilă inferiori-

tate atât din punct de vedere spiritual, cât si politic si social, fiindcă ei caută să păstreze, să mentină, o stare de lucruri în forme depăsite, incompatibile cu evolutia politico-socială a omenirei.

O miscare politică, care urmăreste adaptarea ideologiei sale la această stare actuală a omenirei si se declară în slujba intereselor colective, generale, în mod fatal trebuie să fie dinamică. Căci fără această calitate nu depăseste întru nimic ideologiile politice deja existente. Deaceea Miscarea Legionară se încadrează perfect în atmosfera complexă si dificilă a epocei noastre. Miscarea Legionară posedă un dinamism intrinsec, ce-i întăreste bazele spirituale si-i sprijină actiunile viitorului.

Dinamismul legionar poate fi considerat o consecintă a conceptiei politice a Căpitanului, care a întrevăzut dela început importanta factorului dinamic în activitatea spirituală si politică a organizatiei nationaliste românesti. Din moment ce nu se urmărea căpătuirea câtorva în dauna majorităti, politica Miscării Legionare trebuia să fie în perpetuă miscare; actiunile ei mobile si adaptabile; doctrina ei cercetătoare de norme noi, care să corespundă necesităților reale si organice ale comunităti românesti. Depăsind egoismul uman - individual, de clasă sau de partid - Miscarea Legionară are în vedere numai interesele superioare ale natiunei si-ale diferitelor straturi sociale si profesionale ce o compun. Or, interesele generale sunt în continuă evolutie, variind cu fiece generatie, cu fiece epocă. Numai omul aspiră la liniste, deci la echilibru. Popoarele niciodată.

Deci politica e o dinamică si numai cu acest sens îsi poate asigura existenta. Dar dinamismul politic nu poate fi calificat conform cu realitatea politico-socială decât dacă urmăreste realizarea scopurilor lui specifice. O politică e realistă când studiază (chiar dacă nu ajunge să dea satisfactie deplină) toate revendicările masselor nationale. Si-i si dinamică când pune în aplicare principii noi sau caută să adapteze în mod continuu principii stabile noilor schimbări de mentalitate si progres.

Dinamismul politic - asa cum îl întelege Miscarea Legionară - este prezenta în actual. Un program rigid prestabilit si pus în aplicare cu aceeasi rigiditate, nu poate fi programul unei miscări dinamice. Devine rutină. Provoacă o alunecare spre ideia de echilibru. Or, Miscarea Legionară nu-i o miscare de echilibru, în sensul material al cuvântului. Prin toate caracteristicele sale, prin conceptia ei de viată si de actionare, ea frânge tradiția politică, stabilind un dinamism creator. Astfel, ea urmăreste răsturnarea unei stări de lucruri devenită inadmisibilă în atmosfera politico-socială a epocei noastre; combate cu perseverentă exagerările absurde ale comunismului internationalist; caută să implantese în spiritul si viata poporului românesc principiile sociale si politice ale ideologiei sale; si'n acelas timp, încearcă să stabilească o coordonare lucidă si efectivă între doctrina legionară, evolutia organică a neamului românesc si cerintele progresului. Deci, Miscarea Legionară se plasează într'o pozitie de dinamism constant. Echilibrul urmărit între aceste trei elemente n'are nici cel mai mic caracter de absolut. E un simplu punct de program, care

odată atins, desvăluie în jurul său noi perspective politice si sociale.

Dinamismul în conceptia legionară e o stare de constiintă. Este realizarea materială a unei continue activităti si dăruiri spirituale. Este o transpunere în gest si fapt a unui concept de simtire si de gândire.

Prin dinamismul său, legionarismul nu urmăreste în mod specific înfrângerea obstacolelor, ci materializarea si răspândirea ideologiei legionare, conform spiritului Căpitanului. Dar această materializare este atât de irezistibilă si-atât de conformă cu spiritul vremii, încât tot ce întâlneste în cale se înclină sau se prăbuseste.

Dinamismul legionar nu poate fi asimilat pur si simplu dinamismului revolutionar. E cu mult mai mult si cu mult mai profund decât această răbufnire de forte latente din perioadele turburi ale istoriei. Acestea n'au nimic spiritual în explozia lor anarhică. Prin acest dinamism se caută o iesire rapidă dintr'o stare de lucruri dăunătoare, după care elanul initial scade, se destramă, dispare... E un dinamism de circumstantă. Partidele democratice din secolul XIX s'au bucurat de un astfel de dinamism.

Dinpotrivă, dinamismul legionar e un dinamism de durată, conditie sine-qua-non de realizare în timp si spatiu a ideologiei legionare. Acest dinamism, desi transmis prin educatie colectivă, se manifestă, se cristalizează subiectiv, printr'o sedimentare lentă în sufletul fiecărui legionar. Deaceea, acolo unde câtiva legionari se adună, dinamismul lor se revelă irezistibil, depăseste celelalte forte prezente, le pune în umbră sau le conduce. Nu există legionar fără această fortă dinamică, deoarece fără dinamism legionarul nu se poate realiza. In lupta si efortul continuu de perfectionare si de depăsire se cristalizează dinamismul său.

Si-aici se poate vedea enorma diferentă între dinamismul legionar si ceeace s'ar putea numi dinamismul comunist. Amândouă urmăresc o depăsire, însă pe planuri diferite. Cel comunist o depăsire materială, cantitativă, a normelor de lucru; cel legionar o depăsire spirituală, calitativă, în domeniul perfectiunilor.

Aplicând comparatia la partidele istorice constatăm că ele n'au nici măcar o umbră de dinamism. Sunt prin natură statice, comodiste, retrograde. Pentru ele dinamismul pare o stare anarhică sau pre-revolutionară, periculoasă pentru linistea anchilozată a situatiei de fapt. Pentru ele e o anomalie extremistă, când pentru legionari e o conditie de viată si de exprimare. Deaceea, dinamismul legionar le înspăimântă si le umple de admiratie în acelas timp. Ar vrea să-l combată si xxx să-l imite, să-l doboare si să-l înlocuiască. Dar pentru a ajunge la un asemenea rezultat ar trebui să schimbe radical natura si conceptul lor de viată. Or aceasta nu-i cu putintă. Nu s'ar mai putea numi partide democratice.

Pentruca o fortă politică, odată ajunsă la putere, să-si poată păstra dinamismul initial si creator, trebuie să fie mereu vigilentă. Adică - fapt aproape paradoxal - să se considere în permanent dezechilibru. Să se forteze să nu intre pe făgasul odorjurul său de elemente antagonice, prin contradictia sau critica

cărora să se vadă în nevoia de a-si corija defectele si a-si coordona atitudinele. Nimeni nu este atotstiutor. Oricine poate gresi. Cu atât mai mult dacă se consideră infailibil si n'are contra-greutatea unei opozitii. Formula partidului unic nu poate sta în picioare. E deosită categoric de evenimente si de experientele timpului nostru. Toate aceste exemple au avut un sfârsit tragic. Dacă astăzi mai persistă ac st g n în URSS, aceasta se datoreste numai metodelor barbare întrebuintate de Guvern si de Partid. Tirania este consecinta finală a partidului unic. Si-acolo unde e tiranie nu putem realiza nici libertatea, nici justitia, nici morala crestină.

Dinamismul politic poate fi considerat creator numai în cazul în care se manifestă într'o atmosferă de libertate. Atunci când propune si adaptează, iar nu când ordonă si impune. Atunci când lasă libertatea alegerii si-a discutiei asupra propunerii sale. Atunci când face caz de persuasiune, iar nu de fortă.

Miscarea Legionară n'are nevoie de paravanul partidului unic nici de alte subterfugii demagogice pentru a-si realiza misiunea sa politică si socială. Dinamismul său intrinsec, imbatabil si creator, este arma cea mai eficace în stabilirea si mentinerea unei pozitii de suprematie.

Putem deci afirma cu toată convingerea, că dinamismul legionar este nu numai o conditie de realizare spirituală a legionarilor, dar si o garantie de libertate, deoarece prin însăsi natura sa el este creator. Creator, prin întreaga gamă de depăsiri impuse legionarilor; creator, prin noile conceptii politice si sociale; creator, prin perspectivele originale pe care le deschide neamului românesc.

Prin acest dinamism al Miscării Legionare, neamul românesc se plasează astăzi în fruntea popoarelor ce luptă pentru libertatea meleagurilor lor cotropite de bolsevici. Gratie acelui dinamism, neamul românesc îsi va recupera într'o zi libertatea si dreptul la viată, si va intra pe făgasul mult asteptat al justitiei si al armoniei sociale.

Serafim Bratocea

TRIBUNA LIBERĂ

****

AUDI ALTERAM PARTEM

Conform liniei de conduită ce ne-am impus, ne facem o datorie în a publica astăzi două scrisori deschise primite la redactie.

Desi sunt în contradictie flagrantă cu vederile nostre, găsim oportună publicarea lor, pentruca spiritul de obiectivitate si de liberă discutie să nu apară literă moartă.

Redactia

A.- Din partea " UNITED RUMANIAN JEWS OF AMERICA-Inc." 111, West 42-nd Street, New York 36, N.Y., U.S.A, sub semnătura dlui Dr. I. Glickman, Presedinte, s'a primit următoarea scrisoare :

Un răspuns domnului Serban Giurgea

Sunt convins că, oricât asi înegri hârtia si oricât ar pleda pentru noi marii avocati "ADEVARUL SI DREPTATEA" cauza noastră a evreilor nu va putea fi înteleasă.

Desi convins că prin logică nu voi lumina pe nimeni, încerc totusi să lămuresc pe acei ce astăzi încă aruncă noroi în o populatiune harnică si cinstită, care n'a dorit decât binele patriei ei, căci au înteles că au învestit în Tara Românească tot ce-au avut mai drag, mai bun si mai sfânt, oasele părintilor lor,sângele fratilor lor, mintea învătatilor lor, creatiuni literare si artistice, plămadă care a ajutat la cresterea României.

E munca, nu îndeajuns de cunoscută, a generatiilor neamului meu ce doarme odihnă binemeritată sub glia românească căci credeau că e patria lor, patria pe care o doreau din ce în ce mai bună,mai puternică, mai liberă. Pentruca să le fie si lor bine într'o tară de lumină si dreptate, cu oameni fericiti si buni.

Dar n'au reusit, căci duhul urii le-a contestat si le contestă dreptul la această patrie.

Desigur că ni se umple sufletul de durere când citim articolele de genul aceluia din "Dacia" în care suntem acuzati de nenorocirea antisemită pe care D-voastră ati practicat-o.

In "cuvânt înainte" acuzati pe toti evreii în aparitia unei reviste care este complect străină de interesele si sentimentele neamului nostru. A fost contestată de majoritatea evreilor, lucru care sunt convins o stiti, totusi o aruncati în spatele nostru.

Afirmati mai departe că "problema evreească va fi desbătută

mâine de întregul Neam Românesc" dar vă întreb: există o problemă evreească ? Cu hotărâre noi spunem nu. Există dacă vreti o problemă antisemită, o problemă a urii de rasă, a unei intoleranțe religioase, o problemă a libertătii de gândire si de exprimare, o problemă a drepturilor omului si al respectului demnitătii persoanei umane. Dar nu o problemă evreească.

Aceasta nu este o problemă a noastră a evreilor. Dacă este o problemă, este a acelei categorii de Români si prin aceasta devine si a noastră, care se arată foarte zelosi de libertătile lor invocând cu măiestrie si cu străduintă drepturile consacrate de civilizatia occidentului, oridecâteori drepturile si libertătile lor sunt în pericol, dar sunt surzi atunci când si altii vor să se prevaleze de acelas bun adică de ideile si principiile ce au devenit un bun în patrimoniul umanitătii întregi.

Cred că nu e necesar să insist asupra notiunei de drept ce o reprezintă un cetătean.

Luând exemplu Statele Unite ale Americei, afirmăm pe drept cuvânt că nicăeri ca aici nu putem realiza mai bine ce însemnează cetăteanul si nicăeri nu putem avea o ideie mai clară asupra persoanei umane, a drepturilor si a libertătilor lor.

Aici vietuiesc zeci de nationalităti de origini diferite, dar nimeni nu s'a gândit să descrimineze pe cetătenii americani de originâ musulmană de cei de originâ chineză. Toti formează o singură mare natiune, în care fiecare e liber să creadă după convingerea sa, în care fiecare e liber să practice cultul pe care îl doreste si în genere să creadă sau să nu creadă în spiritualităti transcendentale.

Nimeni nu s'a gândit să facă vre'o învinuire vreunuia din aceasta si nimeni nu pune la îndoială americanismul lor. Pentrucă americanismul ca si germanismul si chiar românismul nu se trage nici din Mahomed, nici din Isus nici din Moise si nici din Buda.

Desigur că multi, foarte multi dintre americani de toate originile, păcătuesc fată de tara lor. Dar legile americane nu urmăresc origina delicventilor ci doar pe delicventi. Si, bizarerie, fiecare răspunde personal de păcatele sale fără implicatii familiare, religioase, rasiale sau geografice.

Deci care să ne pretindeti nouă, ca toti să fim responsabili de comunismul sau capitalismul unui X ?

Răspunsul stă în mentalitatea unei infime părti de Români care vor să tragă un privilegiu din obârsia lor crestină, la care n'au contribuit cu nimic, dar pe care, lucru mai grav, vor să-l valorifice în dauna, pe spinarea si cu nedreptatea altora.

Cu aceste explicatii voi porni să urmăresc pe autor rând cu rând, arătând reaua sa credintă care a asternut-o pagină după pagină.

Insiruind o serie de nume care au fost preocupate de"problema evreească" D-sa îi consideră mari patrioti. N'am stiut că pentru a fi patriot necesită în primul rând să fi antisemit. Să-mi fie iertat dar nu stiu în ce măsură si-a arătat patriotismul un A.C. Cuza, Paulescu, Gâvăneseul, Sumuleanu, Cătuneanu si altii. Voi întreba pe autor: oare alex. Ion Cuza, Ion I.C.Brătianu, Mitropoli-

tul Veniamin Costache, Eliade Rădulescu, C.A.Rosetti, Manolache Costache Epureanu, Petre Carp, Titu Maiorescu, Take Ionescu, au fost mai putin patrioti decât cei citati de D-voastră ? Sau cei din epoca noastră. I.G.Duca, Maresal Averescu, Iuliu Maniu, Rădulescu Motru, Prof. G. Marinescu, George Enescu cari au apărat minoritatea evreească, nu pot egala patriotismul unui A.C.Cuza, Sumuleanu, Paulescu sau ceilalti ?

Chiar N. Iorga care a afirmat : "România a Românilor, numai a Românilor si a tuturor Românilor" n'a înteles oare că România e si a evreilor atunci când a scris în "Neamul Românesc" "....Nu se admite prigoniri contra unor oameni pentru rasa sau religia lor si fiecare întrecere între natiuni, si eu tiu cu tot sufletul la natia mea, trebuie să se facă în conditiuni de perfectă legalitate". Si întrun alt articol tot N. Iorga spune: "....Dar nu numai între natiuni-state ci si în cuprinsul Statelor însusi se scormonesc si se exagerează deosebirile etnice pentru a adânci încă un crunt capitol la epopeia furiilor distrugătoare. Si de ce ? Pentrucă unii vorbesc o limbă, altii altă limbă, pentrucă împrejurările au dat nuante diferite aceluias fond uman la unii si la altii, tocmai pentru ca din colaborarea tuturor să iasă o sinteză mai puternică si mai desăvârsită. Pentru aceasta si numai pentru aceasta."

Dar patriotismul lui Iorga n'a plăcut unora si a fost suprimat.

Soarta ca să-si bată joc de asasinii săi a făcut ca sângele lui să se amestece cu sângele rabinului Friedman pe podeaua legiunei de jandarmi din Ploesti. Au fost oare asasinii săi patrioti ? Asasinii au fost doar discipoli ai marilor patrioti Cuza, Sumuleanu etc..

Dar D-l Giurgea continuă în a analiza cauzele antisemitismului în România, invocând întâi numărul evreilor foarte mare si cere permisiunea să-i admitem că procentajul era mai mare ca în oricare altă tară.

Si de data aceasta D-sa este străin de adevăratele statistici. Statistica oficială a României în anul 1930 spune clar că procentajul era de 4,2%, pe când statistica polonează din 1931 afirmă că în Polonia procentajul era 9,8 %, în Ungaria la aceas data 5,1 %. Dacă admitem că procentajul pentru România nu e corect decât atunci să nu admitem si pentru celelalte tări ?

Mai bine ar fi fost dacă autorul se informa direct la surse căci slavă cerului sunt mult mai multe biblioteci în lumea vestică decât au fost în România si natural nu s'ar fi expus la ridicul.

Apoi urmează o serie întreagă de insinuări si terminâ spunând că "cine lua pozitii contrarie intereselor evreesti, era urmărit....si în caz de nereusită a mijloacelor obicinuite, se mergea până la crimă".

Dacă autorul si-ar fi ridicat ochelarii săi colorati desigur că vedea contrariu. Noi afirmăm că cei care luau apărarea natiei si prestigiului românesc nu ca avocati plătiti ci ca adevărat patrioti au fost exterminati de discipolii "marilor patrioti" Cuza etc. Lungul sir de crime nu e atribuit democratiilor reale, în care si evreii aveau un cuvânt, ci tocmai dictaturilor pe care colegi de-ai

autorului din "Dacia" au instalat-o cu trâmbite si tobe. Si apoi de unde e deductia că dacă ai o pozitie favorabilă unei minorităti asuprite înseamnează a fi anti majoritar ? Numai o minte limitată poate afirma aceasta. Adică dacă aici în America se i-a apărarea negrilor, înseamnă că apărătorii sunt anti-americani ? Domnul autor nu trebuie să se joace cu ideile asa cum se joacă cu cuvintele, căci ridiculul ucide.

Autorul acuză apoi pe evrei că au avut o internatională care apoi a devenit comunistă. Încă odată constatăm că ideile comuniste sunt frate de cruce cu ideile miscării din care face parte autorul. Căci si comunismul ne acuză de internatională evreească care nu e pe placul lor. Si atunci unde e internationala evreească care a devenit comunistă ? Pot afirma că dacă a existat odată vre'o internatională evreească, era să apere drepturile cetătenesti a fratilor lor dar în nici un caz a leza drepturile populatiei majoritare.Mai mult încă, evreimea română din străinătate a căutat prin toate mijloacele ei să ajute Tara Românească căci au crezut si ei că într'o tară fericită, fericirea e a tuturor fiilor ei indiferent de religie.

Din arhivele Uniunei Evreilor Români din America pot evidentia sute si sute de actiuni în favoarea României, chiar si atunci când fratii lor era maltratati de un anumit grup. Voi abuza de modestia acestei organizatii şi arăt numai două din actiunile ei, în momente critice pentru tară.

1.- Imprumutul pentru stabilirea monetară a României în 1928 a fost făcut cu sprijinul si ajutorul direct al evreilor români din America. (In acelas timp miscarea "nationalistă" ardea sinagogile din Oradia Mare)

2.- In 1946, atunci când bântuia seceta în România, evreii români din America au fost acei cari au cumpărat două vapoare de porumb dela guvernul american si trimis în România pentru a fi împărtit tuturor locuitorilor tării fără deosebire de religie.(In acelas timp un coleg de-al autorului, Mărinescu le Purducea, Ministrul Cultelor, dădea lovitura de moarte comunităilor evreesti din România)

Ce-a făcut D-l Giurgea când a fost refugiat în Germania după 21 Ianuarie 1941 ? Ce-a făcut guvernul din Viena ? Vreti să stiti? Cititi cartea Părintelui Palaghită. E scrisă doar în românește si e fost coleg cu D-l Giurgea.

Autorul afirmă că n'am fost niciodată pe linia intereselor românesti. La aceasta n'as putea spune decât sau nu cunoaste istoria evolutiei politice culturale si economice a României sau e de rea credintă.

Permiteti vă rog, să înșir cu o infimă parte din contributia evreilor la crearea si cresterea României:

Să mentinăm întâi pe cei ce au slujit tara si poporul român în tot ce are el mai sacru si mai nobil: limba si literatura.

Pe Iuliu Barasch l-a definit C.I.Istrate la Academia Română "cel dintâi si cel mai mare popularizator stiintific în limba română."

Gaster a fost cel dintâiu care a studiat în lumina stiintei folklorul românesc, cu nemuritoarele sale opere: literatura populară română si crestomatia română.

Tiktin a fost autorul celei mai bune gramatici a limbei române.

Sãineanu a fost acela care a creat dictionarul universal al limbei române.

In stiintã: Dr. Kugel, David Emanuel, Edeleanu, Abazon, Henric Sanielevici.

In domeniul practic: Prima dãstilerie de petrol în tarã a fost înfiintatã de doi evrei pe proprietatea mosiei Tescani în anul 1857. Evreul Berkawski a fãcut primul export de petrol românesc. Primul care a încercat extragerea parafinei din petrol la Valea Arinilor a fost evreul Joseph Theiler. Prima fabricã de chibrituri în România a fost înfiintatã la Iasi de Samuel Goldenthal iar Avram Lipa Juster a înfiintat prima fabricã de postavuri în România la Piatra Neamt. Fabrica de zahãr Sascut a fost înfiintatã de evreul Elias.

Sã ne spunã autorul: pe ce linie se gãseau acesti jidani ?

Ce-au fãcut prietenii sau camarazii autorului ? Au distrus bunul nume al României, au distrus bogãtii, au vândut strãinilor interesele tãrii, au ucis conducãtori si oameni de culturã. Chiar acum în tara robitã sunt mult mai multi camarazi a-i autorului la conducerea comunistã decât evrei.

Autorul apoi însirue nume evreesti, numindu-i comunisti când în realitate apartineau partidului socialist dar fãrã un pic de decentã nu mentioneazã si pe crestinii care au fãcut parte din aceastã miscare printre care chiar seful lor Titel Petrescu zace în închisoarea comunistã.

Mai departe autorul spune si îl citez cu cuvintele sale : "...în 1940 la cãderea Bucovinei de Nord si Basarabiei, evreii au avut o comportare ce a exasperat din nou pe Români si s'au ajuns la regretatele excese antisemite ale populatiei de pretutindeni."

Aici trebuie sã reîmprospãtez memoria autorului care, dupã mine e strãin în tot ce s'a petrecut în acele timpuri. De altfel afirmatia sa e copiatã dupã un alt articol al unui domn Ghica. La 1940 o mânã de comunisti evrei si crestini au avut desigur o atitudine ostilã armatei române, dar de aici pânã în a spune cã întreaga populatie evreeascã a arãtat aceastã atitudine e chiar o crimã. Faptele au dovedit contrariul si voi enumera câteva:

1- Multi, foarte multi din populatiunea evreeascã care se afla în Bucovina de Nord si Basarabia, au trecut Prutul ca refugiati desi Tara Mamã nu li se adresa cu un bun venit.

2- Comunistii imediat dupã ocuparea Basarabiei si Bucovinei au purces la o serie de deportãri si în special al evreilor cãci îi considerau capitalisti.

3- La reocuparea acestor tinuturi de cãtre trupele românesti în 1941 au gãsit populatiunea evreeascã la cãminurile lor desi puteau sã plece cu armata rosie. Aceasta dovedeste odatã mai mult cã erau atasati tãrii si potrivnici regimului rosu.

Excesele antisemite sunt gresit atribuite populatiei românesti. Ele au fost executate cu minutiozitate de conducere sau elemente anarhice. Populatiunea în general, stãpânitã ca întotdeauna de bunul simt, n'a reactionat nici atunci dupã cum n'a reactionat nici în timpul rebeliunei din Ianuarie 1940.

Autorul acuzã apoi evreimea cã a bãut sampanie la cãderea guvernului Goga, la fel la uciderea lui Codreanu si apoi la 23 August.

Sã fim întelesi. Guvernul Goga, Codreanu si regimul din nainte lui 23 August 1944 erau contrarie intereselor generale românesti, toate si toti erau sub influentã strãinã de neam si tarã, asa cã sampania bãutã de evrei a fost împãrtãsitã si de neamul românesc în general. Vreau sã cred însã cã la 23 August evreii n'au mai bãut sampanie cãci dupã cele întâmplate între anii 1940 si 1943 nu mai aveau nici apã. Asigur însã pe autor cã la cãderea regimului comunist în adevãr vom bea sampanie cu toatã opozitia autorului.

O altã acuzatiune sau mai bine o injurie adresatã evreilor e atunci când afirmã cã constituim în mijlocul neamului românesc "un corp strãin" o celulã canceroasã care apasã, înãbusã si amenintã organismul cu axfixie.

In urma celor expuse, desigur cã n'as mai trebui sã discut aceastã acuzatiune insultãtoare. Dar din afirmatia autorului se desprinde cã avem de luptat cu reaua credintã, cu minciuna si cu perversitatea care slujesc de logicã, de argumente si de retoricã, exclusiv în scopuri întunecoase.

As vrea sã întreb pe D-l autor: care numai evreii români constitue aceastã celulã sau si evreii în alte tãri ? Logic ar fi sã fie la fel peste tot si atunci trebuie sã amintesc autorului cã Disraeli care a pus coroanã de împãrat reginei Victoria era si el un membru al corpului strãin de distrugere. Gambeta care a reabilitat moralul Frantei era si el unul din familia cancerului. Luzatti care a restabilit finantele Italiei catolice si dânsul era din acest neam. Rathenau al Germaniei, Cremieux al Frantei si chiar acum Premierul Frantei, Mandez France, sunt si ei organele de distrugere a tãrilor lor ?

Autorul însã, spre regretul meu nu are simtul practic. In loc sã fie fericit cã pentru eliberarea României luptã si evreii din refugiu, D-sa se aratã foarte îngrijorat cã acesti evrei se vor întoarce în tarã. Noi evreii americani îl asigurãm însã cã dacã se vor întoarce evreii în tarã vor aduce un aport real cãci s'a dovedit cã rebeliunile au adus un mai mare dezastru tãrii decât precupãrile elementului evreesc si slavã cerului, evrei n'au fãcut rebeliuni si n'au fãcut guverne în exil împotriva intereselor tãrii lor de originã.

Autorul afirmã apoi cã strânge documente si ziare de ceeace se petrece în exil. Noi cei dintâi am fi fericiti dacã, desinteresat, autorul ar face acest lucru, cãci acele documente ar evidentia lupta evreilor în eliberarea României. In ceeace priveste pe Dl autor sau camarazii sãi, nu e nevoi de strâns nici un material. E suficient cele trãite de întregul neam românesc.

"Problema evreeascã". Flamura care au vânturat-o si o vânturã sãmânãtorii de vânt. In locul acestei probleme inexistente, omenirea cinstitã ar trebui sã se ocupe cu preferintã în clãdirea unei societãti bazatã pe justitie socialã, pe dreptate, pe umanitate, împiedecând ca actele unor nesocotiti sã fie imputate colectivitãtii întregi care este profund si permanent atasatã idealuri-

lor românesti.

Cu această voi termina si voi repeta acele splendide cuvinte spuse de Regina Elisabeta a României, acea minunată Carmen Sylva :

" Curios, ne hrănim toti din Biblie si persecutăm poporul care ne-a dat-o. In loc de a persecuta pe evrei, ar fi mai bine să se învete ceva dela ei. Poporul evreu ar trebui să fie utilizat ca ferment pentru a plămădi celelalte popoare si spre a le influenta pe căi mai înalte."

****

B.- Din partea d-lui Aldea Cerkez, rua Siqueira Campos nº 18, apt.1003, Copacabana, Rio de Janeiro, s'a primit următoarea scrisoare,exprimând părerea D-Sale asupra anumitor afirmatii si conceptii întâlnite în diversele articole ale numărului 15 din Dacia:

Indrept această scrisoare "Daciei", pentrucă mă adresez legionarilor. Sper că'si va găsi un loc printre paginele revistei, împlinind conditiile cerute în ultima pagină a numărului 15, -păstrează o formă academică si nu atacă "ordinar" pe nimeni.

Fac parte din generatia care a dat Gărzii de Fer majoritatea legionariilor săi. Mare parte din prietenii mei de copilărie îsi au dedicat viata miscării.

Mă adresez Dlor-Voastre ca un diletant, nu pretind cunoaste problema în complexitatea ei. Sunt spectator în politică, îmi rezerv dreptul de actor pentru alte sfere de activitate. Mă adresez însă fără pasiunea care adesea, este marele inamic al rationamentului logic.

Si, ca mine sunt multi pe lume.....

Incidental, mi-a căzut sub ochi nº 15 al revistei DACIA. Am cetit într'insa frumoasa frază a D-lui D. Paulescu adresată "Fratelui Pribeag" - : Tu, ca un năsdrăvan al acestor aspre timpuri, poartă în inima ta cu demnitate natională si credintă, icoana tării noastre si pătrunde-te de răspunderea istorică ce apasă pe umerii generatiei noastre.-

Intorcând o filă, am cetit pe Dl. Serban Giurgea -: " O multime enormă de Evrei au părăsit Tara si au devenit cetăteni ai pământului făgăduintei; un mare număr vor fi UCISI la eliberare în urma judecării lor, desigur, pentru colaborare cu Bolsevicii." (N.R. : sublinierile sunt ale autorului scrisoarei deschise)

Oare asta este răspunderea istorică ce apasă pe umerii generatiei D-lui Giurgea ? Toată argumentarea D-ei Sale, asupra problemei evreesti în tara noastră, adesea remarcabil de logică si justă, este dărâmată de oroarea pe care o inspiră D-lui, exprimând cu atâta simplicitate, idea de a ucide ! Oare Dl. Giurgea n'ar face bine să pătrundă putin mai adânc în problema omenească, întâi, si a judecătilor post-belice, a judecătilor unde învingătorul judecă pe învins, în al doilea rând ? Procesele dela Nürenberg, procesele colaborationistilor, executarea lui Antonescu, executiile sumare, excesele, nu fac oare parte din mecanismul complex al comunismului, care prin orice mijloc caută să destrame morala omenirei ?

Consider că orice om e liber de a gândi si exprima ceace doreste, conceptia D-lui Giurgea se revarsă însă asupra întregei Gărzi de Fer !

Am cetit în editorialul D-lui Serafim Bratocea că D-lui continuă a împărti Românii în "Legionari" si trădători de neam ! Nu e putin exagerat oare, să considere Garda de Fer ca singura fortă temeinic si categoric anti-comunistă ? Ca - "singura fortă care a spălat rusinea din 23 August !" - ?

Si eu consider 23 August ca o pată în istoria României ! Consider însă că nu a fost spălată de Garda de Fer, ci mărită ! România si-a trădat aliata, Horia Sima si-a trădat Regele si tara, formând o armată Română pentru a lupta contra Românilor ! 23 August este discutabil, atitudinea legiunei în acel moment, în Germania, NU !

Pentru mine, chiar după cei 4 ani pe care i-am petrecut în lagărele de prizonierr din Siberia, nu s'a transformat încă morala străbună în haosul care'l face pe Dl. Giurgea să doreasca uciderî în masă, pentru mine trădarea rămâne trădare. In războiu, ne credinta fată de Rege nu are mai multe nume !

Tot Dl. Bratocea afirmă că se fac eforturi uriase de către conducătorii lumei libere în sensul restabilirei fortelor armate a tot ce a fost mai pur nazism !

Oare D-lui, nu consideră că Germania, a cărei forte se restabilesc, si-a dat proba de maturitate, reconstruindu-se pe baze diferente celor pe care a fost clădită de un fanatic iluminat,HITLER ?

Care este proba de maturitate pe care a dat'o legiunea pentru a putea beneficia de aceleasi drepturi ca cele dobândite de Germania în cei ultimi zece ani ?

A dat probe de "vitalitate, de energie, de robustetă",după cum afirmă Dl. Furdui, încercând sub o mască acido-ironică să explice "disidentele" din sânul gărzii; - După D-lui, ratiunea adevărată si profundă a disidentelor, rezidă în nevoia de luptă ! " Ne găsind în exil adversari croiti pe măsura noastră, suntem nevoiti a ne măsura unii cu altii " - continuă D-lui.

Bizară viziune, un parc de gladiatori, bine îngrijiti, bine hrăniti, bine antrenati, gata să fie lansati contra unui adversar ce întârzie a se arăta. Inactivitatea acestor trupuri tinere si "virile" îi duce la certuri intestine. Se bat si se între-omoară ! Nerone, sau Regina insulelor Galapagos, îi priveste în extaz.

Bizară viziune !

Oare viata legionarilor nu e grea în pribegie ?

Disidentele n'ar putea fi cauzate oare de dorinta, atât de umană, de a lua parte la conducerea tării, atunci când România va exista din nouă ? Disidentii, contrar opiniilor D-lui Ceacâru, au realizat poate, că o Gardă de Fer a lui Horia Sima n'ar mai încăpea în REGATUL ROMÂNIEI MARI !

Aceasta este ceace doream să vă spun Domnilor !

Si ca mine, gândesc multi....

" Prosti, dar multi, Măria-Ta " !

Omenirea s'a împărtit în două. De o parte forta, dictatura, teroarea. De cealaltă, noi toti. In aceasta nu mai încape nici o organizatie dictatorială, fie ea oricât de nationalistă ar fi.

Dacă pământul va mai sângera odată, nu trebue să mai sângereze inutil !

Dacă libertatea va învinge, va fi victoria libertătii si numai a libertătii.

Dacă libertatea va pierde, atunci dictatura si fanatismul va învinge.

Noi prostii, dar MULTII, alegem prima alternativă !

De aceia îmi permit să vă scriu Domnilor !

Aldea Cerkez

****

N. R. : Publicăm aceste două scrisori fără nici un comentariu.

Lăsăm aprecierea lor pe seama cititorilor.

"Tribuna Liberă" a DACIEI rămâne însă deschisă oricărei păreri, oricât de contradictorie ar fi cu linia de conduită a acestei Tribune, atâta timp cât se va supune elementarelor conditii de bună cuviintă si obiectivitate.

****

Din motive independente de voinţa noastră rubricele :

Activitatea Românilor din Brazilia
Revista Presei
Note si Informatii

n'au putut fi introduse în acest număr.
Sperăm ca pe viitor să nu mai lipsească.

******

URĂM TUTUROR CĂ ANUL 1955 SĂ LE ADUCĂ
INDEPLINIREA DORINTELOR

****